

Sbírka Básní

Balačová Stěpánka

Berková Jolana

Bublíková Karolína

Budínová Aneta

Doubková Anna

Dvořáková Denisa

Hanzal Daniel

Kolář Vít

Matoušek Miroslav

Pavlát Lukáš

Pecháčková Anna

Procházka Aleš

Radosta Lukáš

Rambousková Linda

Růžička Lukáš

Šiková Lucie

Truhlář Denis

Valouchová Monika

Veřtát Lukáš

Voborský Jonáš

Žák Alex

V naší třídě jsme každý jiný, nikdo si není podobný, každému jde něco jiného. Ale tahle knížka našich básniček ukazuje, že jsme schopni dát spoustu myšlenek i svých citů na papír a projevit se... Spousta z nich má mít hlubší význam, mají sloužit k tomu, aby se člověk nad tím zamyslel a myslím, že se to dost povedlo, protože každá mě něco do sebe a je potřeba to správně pochopit. Podle mě i my jako děti vnímáme spoustu věcí i když to není zas tak moc často znát, ale to vůbec nevadí, protože že jednou to vidět určitě bude. Díky tomu jsme se mohli se svými myšlenkami, názory podělit. Celá třída doufá, že se knížka bude líbit protože je v ní kousek z každého z nás. Aneta Budínová

Marcela Bauerová

Třídní učitelka

Láska je jako pavučina

Štěpánka Balačová

Láska je jako pavučina,
ty zamotáš se do sítě.

V tvém srdci začne velká láska kdo ví, zda ještě pustí tě.

V tu chvíli se vznášíš v oblacích,
a nevíš, co se s tebou děje.
Místo po zemi chodíš v polštářích
a vše se na tebe jen směje.

Tvou tvář už nikdo nespatří
než rozkvetlou a krásnou.
Jsi zamilovaná, jak se patří,
a navždy budeš hvězdou jasnou!

Pocit

Jolana Berková

Všude kam se podívám je Láska,
jiná ale stejná Láska.

Celý život nás pronásleduje
Hodně nám dává i bere.
I když si to ani neuvědomíme
i umřít pro ni dokážeme.

Ať jsou to zvířata nebo lidé,
Mají víru pro co žít.
Když mají to co se nedá vzít.

Už od malička sem milovaná,
tak proč sem tak slepá?
Stačí se jenom podívat na věci jinak,
Život nám ukáže jak.

TAM NĚKDE

Bublíková Karolína

Tam někde, kdo ví, jak daleko od nás
nic špatného není.

Lidé se smějí, takový smutek nikdo nezná
a co je to zlost, nikdo neví.

Člověka naplňuje čistá radost,
ne závist.

Bohužel tady u nás se člověk závistí
může i zadávat.

Ale co by to bylo proti tomu,
co se tu všechno děje.
Byla tohle vůbec myšlenka života ?
Nebo jen vtip někoho,
kdo se nám právě teď směje?

Tam někde by nad tím člověk ani nepřemýšlel

Nebo ano ?

Kdo ví ?

Možná tam někde nic takového ani není.

Moje všechno

Aneta Budínová

Milovali mě od chvíle kdy jsem otevřela oči,
přestože jsem se narodila v noci.

Stáli při mě v dobrém i zlém,
I když to občas vůdči nim nebylo vůbec fér.

Občas zapomínám co pro mě dělají,
ale i tak za mě všechny průšvihy rovnají,
Nikdy jim to nebudu schopná splatit.

Možná tím, že se budu v životě hodně snažit,
možná tím, že jim nikdy dveře nepřivřu
a budu tu pro ně dokud sama nezemřu.

Milovat je budu navždy a stále,
i když jednou jim budu muset mávat k nebeské bráně.
I když největší nepřítel je čas,
my shlédneme se jednou zas.

A víš o kom tady vůbec mluvím?...

...Nevíš?

Tak přemýšlej a možná ti to jednou povím...

Láska ?

Anna Doubková

Je tu všechno tak moc pěkné,
nemá to tu vady.
Od radosti rozum měkne
a srdce od nálady.

Příroda se tváří milá,
tóny co mě hřejí.
Každá bytost je už zdravá,
všichni se teď smějí.

Všude vládne radost
a také ta láska.
Všeho je tu dost,
i když se tu smráká.

TY a JÁ

Pohlédla jsem do zrcadla,
spatřila jsem sebe
a pak jsem si v duchu řekla,
že postrádám tebe.

Koukala jsem do nebe,
myslela jsem na tebe.
Představovala jsem si nás dva spolu
a jak jdeme spolu domů.

Nevím jestli o mně víš,
či snad o mně v noci sníš,
ale já moc dobře vím,
že ty jsi pro mě vším.

A tak to prostě jednou bylo,
než se všechno krásné stalo.
Než poprvé si mě za ruku vzal
a pak se do mě zamiloval.

Vím, že ty o mě nechceš nikdy přijít
a já ti to s klidem mohu slíbit.
Já teď s tebou šťastná jsem
a žiji si svůj velký sen.

Problémy dneška

Daniel Hanzal

V dnešní době každý problém má,
dnešní doba je totiž pekelná.
Peníze jsou hodnotami dnešních lidí,
z toho se jen peklo zrodí.

To peklo tu už je,
copak máte růžové brýle?
Láska a rodina - jediné štěstí života,
bez toho naše duše umírá,
skoro každý z nás tu jen tak přežívá.

Přijde-li láska ke dveřím tvým,
raděj ji zaženeš - ven s tím!
Peníze jsou, byly a budou.
Leč pravá láska jen jednou přichází,
nekoukej na to, jak ti odchází!

Cesta k cíli

Každý máme nějaký sen
o kterém sníme každý den
musím však žít realitou
a ne tou jednou pouhou větou.

Sny by se však měly plnit
jestli chceš něco změnit
musíš proto něco dělat
a ne jen na zadku sedět a čekat.

Cesta k cíli bývá dlouhá
někdy ke štěstí stačí jenom láska pouhá
proto se nauč život takový brát
a každý den se jenom smát.

Vít Kolář

Nad Námi

Miroslav Matoušek

Celý náš svět

součást vesmíru jest

Za ten pohled na hvězdičky

dal bych třeba tři kartičky

Noční oblohu rozzáří kometa

v momentě kdy po silnici jede babeta

Letadla se míjejí

bílé mraky vnímají

Vítr fouká tam a sem

v té chvíli doma jsem

Pár kapek spadlo na zemi

s těmito frázemi

Já a moje rodina

V očích mých jsem jasným králem, celé naší rodiny,
v podstatě se cítím vůdcem té sociální skupiny.
Máma, táta, brankář brácha, spolu si tu medíme,
když jednou ročně na Vánoce u večere sedíme.

Nelyžujeme, nevaříme, na divadlo není čas,
hokej je náš celý život, tohle není poločas.
Brousit brusle, vyprat dresy, kde že dneska hrajeme?
Mamka kmitá, taťka jezdí, nad výkony tajemě.

Králíci a babi s dědou s námi v domě bývají,
od fandění křeče v rukách velmi často mívají.
To je v kostce, co lze napsat, o tom našem blázinci,
vidáme se tolik často, že jsme vlastně cizinci.

Občas nám však řachne v bedně, také přece chceme žít,
vyrazíme na Kanáry, tam jde přece všechno líp.
S náramkama na kotnících máme všechno zadarmo
popíjíme Cuba Libre, nejsme tady nadarmo.

Cyklo výlet každé léto, to je prostě rutina,
oblečeme nové dresy – to jsme teda skupina.
Od smažáku ke smažáku je to víc než dvacet mil,
lítáme jak vítr v bedně, jako včela sbírá pyl.

Anna Pecháčková

Stíny

Někdo vzal mi můj dech,
někdo zvyšuje mi můj tep.
Sražena k zemi byla jsem,
Během pár dnů na dno došla jsem.

Démon, který v tobě řve
A snaží se dostat ven skrze mě,
Skrze mou tvář, kterou moc dobře znáš,
Každý detail, každou chybu.

Když svět už nevidím černobíle,
všechna naděje vrací se mi.
Každý den novou lež dozvím se,
když pravda zrovna skrývá se.

Jak se mi zvládneš znovu podívat do očí
přes všechny ty zrady a lži?

Mou myšlenku už stejně nezměníš,
tak aspoň naslouchat zkus.

Poslední lístky

Aleš Procházka

Stojíce u stromu, Lámu si hlavu
jak samotný já si připadám
Pomalů bez přátel, Jak kytky bez vody uvažu

Stojíce u stromu, říkám si stále
Co je to štěstí ?
Jen protiklad od neštěstí ?
a jak jej získat zpět můžeme ?
Lepší je, když
nechceme

Stojíce u stromu, přemýšlím
A koukám se na poslední lístky stromu
přemýšlím, kde chybá má se stala
Zdali jsem se vůbec snažil
aby se chyba stát mohla

Stojíce naproti lásce
co si pro sebe říká, že
Mě bude mít ráda a nikdy se mě nevzdá
Co když to je jen past ?
Co když to je jen past, do které se chytit nechám ?.

City k tobě

Když se mě zeptají,
o jaké sním dokonalé ženě,
mé srdce se potají,
pozastaví-li se na Tvém jméně.

Když občas nevím si rady,
navedeš mě na správnou cestu.
Odpověď nacházím,
v každém tvém pohledu a gestu.

Všechny mé vlastnosti
věrně mi odrážíš,
vše, co si přiznat mám,
říct mi se odvážíš.

Lukáš Radosta

Ve stínu stromu sám

Rambousková Linda

Až budu tam, kde chtěl bych být,
tak to již budu v ráji měl bych snít.
Však tenhle stín mně stačí!

S hlavou schovanou někde v oblacích,
schovaný pod stromem vlastních emocí.
A píseň svou si zpívat.

Stále slyším v hlavě to Tam – týdy – Dam,
a nehodlám si připomenout, že pospíchám.
Vždyť k čemu, to?

Jak si tam v trávě “přemýšlím”,
tak zjistím, že už to není stín,
Co dřív mě obklopoval.

To jen zářící slunce vystřídala na obloze luna
a mně do klína spadla hezky velká bluma.
Prosím, tomu já říkám štěstí.

Nač potřebovat dav a hluk,
kde pod maskou neuslyšíš zvuk,
jak zpívají si ptáčci?

Radši sám pod stromem spát,
než z prázdnými lidmi pospíchat
životem jež je šílený.
Však stejně, co je život nevím dál. Asi jde o to hledat.

A ptáte se mne, hledat co?
Zkrátka jednoduše všechno.
Ale hlavně klid!

Já ležím pod stromem, s maskou odloženou,
a mám pusku od blumy celou zamazanou.
V té mojí hlavě mi stejná písnička hraje
a já pořád hledám, i když nevím, co vlastně.

A jestli máš s tím problém, tak si ho sněž!

A možná není v tom to kouzlo proč se prát.

Z lásky k tobě

Lukáš Růžička

Na chvíli mít tu moc zvládnout pár zázraků,
Napsal bych pro tebe červánkem do mraků,
že tebe miluju, vryl bych do nebe,
ať všichni vidí, že žiju jen pro tebe.

Večer bych pohrál si s tou hvězdou oblohou,
Poskládal jen pár hvězd nad tebou,
Slunce bych sebral a tiskl ho v ruce,
pak vrátil ho zpátky, však i s tvým srdcem.

I dešti bych poručil jen z tvé lásky,
aby ti nesmočil tvé krásné vlásy,
to vše bych udělal jen pro tebe z lásky,
však neumím zázraky dávám ti jen sebe.

Denis Truhlář

Vzpomínky

Až změní se tvá maska,

A pohyb bude nehybný.

Až tvé tělo pokryje nejedna vráska,

Tehdy vzpomeneš své činy.

Až každý schod

promění se ve výstup,

a kaše bude hlavní chod,

tehdy ochutíš svou minulost.

Až jen tablety a hůl

budou tvým společníkem,

pak uroníš tekutou sůl

a svědomí proteče tvým srdcem,

pak budeš si jist!

Jak uměls životem jít!

Až budeš volat svou krev,

že i ty potřebuješ lásku,

pak otče uslyšíš pouze marný řev

a ode mne ani hlásku.

Pak budeš si jist,

že minulost, ovlivňuje přítomnost.

Hmota

Monika Valouchová

Zmocní se nás žárlivost

Až tehdy, když ucítíme náklonnost

Ten pocit, jako by jsme byli všichni stejní,
uvnitř, ale přesto všichni jiní

Všichni jsme z téže látky,

která rozpoutává hádky

A rozfoukává kousky hmoty

V ohni mrtvých hvězd jako noty

Až doposud chtěla jsem znova,

vnímat teplo mého domova

Vidět ten nádherný lidský smích,

Těch známých lidí zlíh

Nemoc

Lukáš Veřtát

„Máte rakovinu levé plíce“
Tato věta mě zlomila na kolena.
Tato věta mě rozbřečela.
Tato věta mě dostala na samotné dno.

Ležím v nemocnici úplně bezmocný.
Ležím v nemocnici úplně bezbranný.
Jsem plešatý... Ostříhali mě.
Na hlavě mám jen šátek a přístroje.

Jsem tu jen já a moje postel
A já věděl, že mě za chvíli čeká kostel.
Nezmůžu s tím nic, to je můj osud.
Neuvědomil jsem si cenu života, až doposud.

Zavřel jsem oči, slyším kroky.
Byla to moje smrt a moje roky.
Sedla si vedle mě, cítil jsem její dech.
Můj osud znala nazpaměť.

„Je čas“ řekla a tak odcházím.
Víte vůbec odkud pocházím?
Procházíme chodbou, se všemi se loučím,
A já věděl, že tím to končí.
Vlastně konec to není.
Ještě mě čeká kostel, kde zvony zní.
Kde se se mnou naposledy všichni loučí.
Kde můj život jednou pro vždy končí...

Temnota Jonáš Voborský

Pravda čeká na nalezení
a naše budoucnost mizí
pravda v tvůj paměti
hledá cestu ze zajetí

pravda vrhá stín na náš svět
a stále hledá cestu zpět
zatím co další nevinný umírá
lhář na svět temnotu upoutá

místo toho aby lid světu něco dal
ničí ho a skrývá pravdu dál
nyní hledá se někdo kdo by mu ji zpět
aby z temnoty povstal

Láska

Lucie Šiková

Láska je cit,
Který promlouvá do hloubi duše.
Cit je láska,
Která promlouvá k našemu srdci.

Dva lidé k sobě vždy najdou cestu
A pak spolu utíkají k městu.
Přemýšlejí o své lásce,
Dávají videa k ukázce.

Posílají si srdíčka,
Září jako sluníčka.
Nikdy nezapomenou na své mládí,
první láska je nejkrásnější.
Není ani jeden den,
co by jeden na druhého zapoměli.

Modré Oči

Máš krásné oči

máš oči jako děva

co mě opustila

Máš krásné oči

modré, jako letní nebe

škoda jen, že neřekneš

mi víc ...

Takové oči jsem potkal

od léta až teď

máš strašně krásné

oči a škoda-škoda

že jsi Pes.

